

hængerne af en mere moderat holdning følte sig også overbevist om, at det ikke ville have noget praktisk formål at ekskludere Sydafrika af FN. Apartheidpolitikken kunne ikke ventes bragt til ophør ved at afskære landets forbindelser med omverdenen, men det var snarere muligt at nå dette resultat ved bestandigt at påvirke Sydafrikas regering i overensstemmelse med, hvad verdensoffentlighedens samvittighed krævede. Der henvistes i denne forbindelse til det betydelige liberale element i Sydafrikas hvide befolkning, som i tilfælde af en dramatisk udvikling ville miste sin indflydelse.

Foruden spørgsmålet om effektiviteten af de handlinger, det førnævnte resolutionsudkast opfordrede til, blev spørgsmålet om dets juridiske grundlag også rejst. Der henvistes således til, at plenarforsamlingen ikke havde kompetence til at pålægge medlemsstaterne at iværksætte sanktioner, idet en afgørelse om såvel sanktioner som eksklusion af en medlemsstat henhørte under sikkerhedsrådets kompetence.

Den danske repræsentant i udvalget (landsretssagfører *Hermod Lannung*) talte den 23. oktober. Efter en almindelig fremstilling af racepolitikens historie og de danske og skandinaviske synspunkter gav han udtryk for den danske delegations forømmelse af enhver form for raceadskillelsepolitik og erklærede at ville stemme for enhver resolution i sagen, der havde et sobert og realistisk indhold. Talen er gengivet i sin helhed som bilag V.

Afrikanske og sovjetrussiske påstande om et snævert samarbejde mellem Sydafrika, Portugal og Federationen Rhodesia og Nyasaland blev tilbagevist af den portugisiske repræsentant.

Sydafrika deltog ikke i udvalgets debat, men da det vedtagne resolutionsudkast blev forelagt plenarforsamlingen, tog den sydafrikanske udenrigsminister (Louw) ordet. Han forsvarede som i tidligere år sin regerings planer, der — hævdede han — ikke tilsigtede nogen undertrykkelse, men havde til formål at sikre en separat og parallel udvikling af de forskellige befolkningsgrupper. Hvad der forlangtes i den forelagte resolution var i realiteten, at Bantu-negrene skulle have alt det udleveret som hvide indvandrede havde skabt i 300 år.

Beretning fra FN's videnskabelige udvalg vedrørende virkningerne af atomudstråling.

(Dagsordenens punkt 30).

Det videnskabelige FN-udvalg vedrørende virkningerne af atomudstråling, der, som anført i beretningen fra 16. samling, blev nedsat i 1955, afgav sin første beretning til 13. plenarforsamling i 1958. Udvalgets anden beretning — et omfattende og meget teknisk præget værk — forelå på 17. samling. Beretningen indeholder resultaterne af udvalgets fortsatte undersøgelser vedrørende strålingsårsager og strålingsvirkninger.

Resolution.

Med bl. a. Canada, *Danmark*, Norge og Holland som oprindelige forslagsstillere fremsattes et resolutionsudkast, som en lang række andre lande tilsluttede sig, således at forslaget fremtrådte med i alt 42 sponsorer. I resolutionen opfordredes (i lighed med den sidste år vedtagne resolution) til fortsat agtpågivenhed og til samarbejde fra organisationers og medlemsstaters side med FN's videnskabelige udvalg. Endvidere indeholdt resolutionen et afsnit, der omhandlede Den meteorologiske Verdensorganisations forhold, og det samarbejde, der finder sted mellem verdensorganisationen og det førnævnte udvalg.

Brasilien fremsatte et ændringsforslag, der gik ud på at anbefale medlemslandenes regeringer at iværksætte en oplysningsvirksomhed vedrørende virkningerne af atomudstråling.

Resolutionen med det brasilianske ændringsforslag vedtoges med 79 stemmer for (deriblandt de nordiske lande), ingen imod, medens 11 lande afstod (østlande og Cuba). I plenarforsamlingen skete vedtagelsen med 86 stemmer for, ingen imod og 11 afstod.

Debatten.

I et indlæg i debatten udtalte den danske repræsentant, landsretssagfører *Lannung*, den 5. november den danske delegations interesse i det videnskabelige udvalgs arbejde og gav udtryk for, at delegationen i lighed med andre nærede bekymring for den risiko, der er forbundet med fortsatte forsøgssprængninger af atombomber. Han ud-